

Γ Ι Α Ν Ν Η Σ Φ Α Ρ Σ Α Ρ Η Σ

ΦΟΒΟΣ ΦΟΒΟΣ

Κ Α Ν Ε Ν Α Σ



OPENBOOK
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Φόβος κανένας

// δέκα μονόπρακτα

Γιάννης Φαρσάρης



ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

www.openbook.gr

ISBN 978-618-5444-32-7

Τα μονόπρακτα αποτελούν θεατρική διασκευή των ομώνυμων διηγημάτων από τη συλλογή [Φόβος Κανένας](#) του Γιάννη Φαρσάρη

Εξώφυλλο:

Λευτέρης Παναγουλόπουλος / www.leftgraphic.gr



Η συλλογή δέκα μονοπρακτων *Φόβος Κανένας* του Γιάννη Φαρσάρη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια [Creative Commons BY-NC-SA](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/) [Αναφορά δημιουργού – Μη εμπορική χρήση – Παρόμοια διανομή]

ΦΟΒΟΣ ΚΑΝΕΝΑΣ

Δέκα μονόπρακτα



Γιάννης Φαρσάρης

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΔΕΝ ΒΙΑΖΟΜΑΙ	8_
ΟΤΑΝ ΕΜΑΘΑ ΣΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΑ ΝΑ ΚΑΠΝΙΖΕΙ	13_
ΕΙΚΟΣΙ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΚΟΠΗ	17_
ΕΓΩΣΤΑΣΙΟ	21_
Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΠΟΥΛΟΣ	25_
ΜΩΒ	27_
Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ	28_
ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΚΑΙ ΓΛΑΔΙΟΛΕΣ	31_
Ο ΖΑΚ ΜΕ ΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ	34_
ΕΠΑΡΚΩΣ ΕΝΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ	36_

ΔΕΝ ΒΙΑΖΟΜΑΙ



➤ ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Φαίδωνας, περίπου 60 ετών, ντυμένος με κοστούμι συντηρητικό
- Φωφώ, ηλικιωμένη τσατσά
- Νεαρή πόρνη
- Μεσήλικας πελάτης
- Νεαρός μπογιατζής, πελάτης

Ο Φαίδωνας περπατάει πέρα – δώθε στη σκηνή, λίγο σκυφτός με τα δύο χέρια μπλεγμένα πίσω από την πλάτη και κοιτάζοντας κάτω. Τα φώτα στη σκηνή είναι σβηστά και μόνο ένας προβολέας τον ακολουθεί. Ακούγονται αστικοί ήχοι από κίνηση, φωνές και κορναρίσματα.

- Φαίδωνας: *(Μονολογώντας)* Στη γυναίκα έχω πει ότι σχολάζω τρεις και μισή, όμως ο προϊστάμενος μας αφήνει παρά τέταρτο. *(Απευθύνεται στο κοινό)* Δημόσια υπηρεσία, καταλαβαίνετε. Τραγανίζω κάτι κατά τις δώδεκα για να μην πεινάω, γιατί θέλω αυτά τα σαράντα πέντε λεπτά δικά μου. Μου αρέσει να κάνω βόλτες στην πόλη να κοιτάζω ανθρώπους. Μια φορά τη βδομάδα – συνήθως Παρασκευή– πηγαίνω από της Φωφώς. Πρέπει να 'ναι δυο χρόνια τώρα που πηγαίνω τακτικά απ' το σπίτι της. Μπουρδέλο είναι το σπίτι και τσατσά η Φωφώ, αλλά δεν το νιώθω έτσι.

Ανάβουν τα φώτα στη σκηνή και σβήνει ο προβολέας. Στο σκηνικό ένα άδειο σαλονάκι με έναν καναπέ, μια καρέκλα και ένα τραπέζακι. Στην άκρη ένα μικρό γραφείο, όπου κάθεται η Φωφώ και ξεφυλλίζει ένα κουτσομπολίστικο περιοδικό.

- Φαίδωνας: *(Χαιρετάει με ένα νεύμα)* Χαίρεται, κυρία Φωφώ.

- Φωφώ: *(Με επιτηδευμένα γλυκερή φωνή, χωρίς να σηκωθεί)* Στην ώρα σας, κύριε Φαίδωνα. Καλώς ήρθατε, καθίστε.

- Φαίδωνας: *(Κάθεται στον καναπέ)* Πώς πάει σήμερα, κυρία Φωφώ;

- Φωφώ: *(Σαλιώνει το δάχτυλο και γυρίζει ηχηρά σελίδα στο περιοδικό)* Ψόφια, κύριε Φαίδωνα, πώς να πάει; Τα ξέρετε.

Ο Φαίδωνας σταυρώνει τα πόδια και βυθίζεται στις σκέψεις του σκυφτός, ενώ η Φωφώ συνεχίζει να ξεφυλλίζει το περιοδικό. Τρίζει η πόρτα και μπαίνει πελάτης, ένας πενηντάρης, με λαϊκά ρούχα και τραγιάσκα πολυφορεμένη, με κομπολόι στα χέρια.

- Πελάτης: *(Παρατηρώντας τον χώρο διερευνητικά)* Χαίρεται.

- Φωφώ: *(Με επιτηδευμένα γλυκερή φωνή, χωρίς να σηκωθεί)* Καλώς τον, έλα μέσα και κάθισε. Φωνάζω τώρα αμέσως την κοπέλα.

Ο πελάτης κάθεται στην καρέκλα νευρικός παίζοντας το κομπολόι και η Φωφώ χτυπάει ένα κουδουνάκι που έχει πάνω στο γραφείο της. Σε πολύ λίγο ακούγονται τακούνια και εμφανίζεται μια προκλητικά ημίγυμνη κοπέλα. Χαμογελάει και χαιρετάει τον Φαίδωνα με ένα κούνημα του κεφαλιού κι εκείνος της ανταποδίδει το νεύμα μειδιώντας. Κατόπιν κάνει μια στροφή μπροστά στον υποψήφιο πελάτη. Αυτός παραξενεμένος δείχνει τον Φαίδωνα με το δάχτυλο.

- Πελάτης: Εσύ δεν έχεις σειρά;

- Φαίδωνας: *(Κοιτάζοντας το ρολόι του)* Τρεις και πέντε. Περάστε πρώτος εσείς κύριε, δεν βιάζομαι.

- Πελάτης: *(Κάνει ένα νεύμα ευχαριστώντας τον Φαίδωνα και γυρίζει στη Φωφώ παίζοντας το κομπολόι)* Πόσο πάει το κορίτσι;

- Φωφώ: *(Με ακόμα πιο γλυκερή φωνή)* Τριάντα ευρώ.

Ο πελάτης, ακούγοντας την τιμή, κάνει μια κίνηση αποδοκιμασίας ανοίγοντας τα χέρια.

- Φωφώ: Μην σου φαίνεται ακριβό, είναι φρέσκο το κορίτσι στη δουλειά. Θα το ευχαριστηθείς, θα δεις.

Ο πελάτης αρχίζει να της χουφτώνει ανιχνευτικά το σώμα και αμφιταλαντεύεται. Της ρίχνει ένα μπατσάκι στον πισινό, και κατόπιν σηκώνεται αποφασιστικά και την αγκαλιάζει, οδηγώντας την μέσα. Ακούγονται τα τακούνια να απομακρύνονται.

Η Φωφώ κοιτάζει τον Φαίδωνα συνωμοτικά χαμογελώντας και μετά πάλι βάζει το δάχτυλο στη γλώσσα και γυρίζει σελίδα. Ο Φαίδωνας μένει για λίγο σκεπτικός και κατόπιν ξεσταυρώνει τα πόδια και σηκώνεται όρθιος να ξεμουδιάσει. Περπατάει προς τον απέναντι τοίχο, όπου ένα καρφί ξεπροβάλλει σαν μεγάλο σπυρί, στρογγυλεμένο από τα απανωτά βαψίματα, μόνο του, χωρίς κάδρο κρεμασμένο πάνω του. Πλησιάζει και το χαιδεύει με το δάχτυλο για ώρα συγκινημένος. Βουρκώνει και βγάζει ένα άσπρο μαντήλι από την τσέπη για να σκουπίσει τα μάτια του.

Τρίζει ξανά η πόρτα και μπαίνει αλαφιασμένος ένας νεαρόςμπογιατζής με πισιλισμένα ρούχα, μάγουλα, μαλλιά. Η Φωφώ σηκώνει το κεφάλι, κι αυτός με το που βλέπει τον Φαίδωνα να περιμένει, κάνει μεταστροφή και ετοιμάζεται να φύγει.

- Φαίδωνας: Βιάζεσαι νεαρέ;

- Μπογιατζής: Μ' έστειλε το αφεντικό με το μηχανάκι να πάρω ένα κοντάρι που 'σπασε και πέρασα μήπως...

- Φαίδωνας: (Κοιτάζοντας το ρολόι του) Τρεις και είκοσι. Δεν βιάζομαι, έχω χρόνο, θα μπεις εσύ πριν από μένα. (Του κάνει νόημα να καθίσει. Εκείνος το σκέφτεται λίγο και κάνει μεταβολή προς την έξοδο)

- Φωφώ: (Σηκώνεται από την καρέκλα της βιαστικά και τον πλησιάζει για να μην της φύγει) Σε κάνω-δυο λεπτά το πολύ τελειώνει ο μέσα, έχει μπει ώρα. Κάθισε, δεν θ' αργήσει!

Κάθεται διστακτικά ο νεαρόςμπογιατζής στην καρέκλα και ο Φαίδωνας ξανά στον καναπέ και επιστρέφει η Φωφώ στο γραφείο της. Ο μπογιατζής παίζει νευρικά το δεξιό πόδι του, ο Φαίδωνας βυθίζεται στις σκέψεις του και η Φωφώ ξεφυλλίζει βαριεστημένα το περιοδικό. Ακούγονται βογκητά από το άλλο δωμάτιο. Η Φωφώ ρίχνει μια έντονη ματιά στο Φαίδωνα κι εκείνος βουρκώνει, κατεβάζει το κεφάλι και βγάζει πάλι το λευκό μαντίλι απ' την τσέπη

του σακακιού να σκουπίσει τα μάτια του. Ο μπογιατζής τον κοιτάζει παραξενεμένος. Τα βογκητά στο δωμάτιο δυναμώνουν.

- Φωφώ: (Σιγοτραγουδάει ενώ ξεφυλλίζει) Γύφτισσα τον εβύζαξε, γι' αυτό έχει φτερά. Έρωτας τον επείραξε, γι' αυτό όλο γελά.

- Φαίδωνας: (Κοιτάζοντας το ρολόι του) Τρεις και τριάντα ακριβώς, πρέπει να φύγω.

Πετάγεται όρθιος και φυλάει στην τσέπη το μαντήλι. Σηκώνεται και η Φωφώ από την καρέκλα και πηγαίνει προς το μέρος του στο σαλονάκι.

- Φαίδωνας: Πέρασε η ώρα και θα 'ναι έτοιμο το φαγητό. Αντίο σας. (Χαιρετάει τη Φωφώ δια χειραψίας και τον μπογιατζή μ' ένα νεύμα του κεφαλιού)

- Φωφώ: (Χαμογελαστή τον ξεπροβοδίζει στην έξοδο) Καλή όρεξη, κύριε Φαίδωνα, ευχαριστούμε.

Χώνει διακριτικά στην τσέπη της το διπλωμένο εικοσάευρο που της έκρυψε ο Φαίδωνας στην παλάμη όταν τη χαιρετούσε. Ο μπογιατζής αντιλαμβάνεται την κίνηση και την κοιτάζει παραξενεμένος. Ανοίγει η πόρτα στο βάθος και ακούγονται τακούνια και γέλια. Σβήνουν τα φώτα στη σκηνή.

Ανάβει ο προβολέας και εμφανίζεται ο Φαίδωνας να περπατάει στη σκηνή, λίγο σκυφτός με τα δύο χέρια μπλεγμένα πίσω και κοιτάζοντας κάτω. Ακούγονται πάλι αστικοί ήχοι από κίνηση, φωνές και κορναρίσματα. Μετά από λίγη ώρα μπαίνει στο σπίτι του και κρεμάει το σακάκι του στον καλόγερο.

- Φαίδωνας: (Χαρούμενος, φωνάζει δυνατά) Ήρθα, Μαρίκα μου. Πηγαίνω στο μπάνιο να πλύνω τα χέρια μου κι έρχομαι αμέσως στην κουζίνα να φάμε. Πεινάω σα λύκος.

Μπαίνει σ' ένα άλλο δωμάτιο όπου ακούγεται ήχος από νερό που τρέχει. Στη σκηνή ένα τραπέζι με μία καρέκλα, ένα πιάτο φαγητό σκεπασμένο με πετσέτα, μαχαιροπίρουνο, ψωμί και ένα ποτήρι με λεμονάδα.

- Φαίδωνας: (Πλησιάζει στο τραπέζι, γελαστός, τρίβοντας τα χέρια του) Παρασκευή σήμερα κι έχει μοσχάρι γιουβέτσι. Και μια λεμονάδα συμμένη, όπως κάθε μέρα. (Κάθεται στο τραπέζι και φοράει την πετσέτα στο λαιμό) Στη

γυναίκα έχω πει ότι σχολάζω τρεις και μισή, αλλά ο προϊστάμενος μας αφήνει παρά τέταρτο. *(Πίνει μια γουλιά λεμονάδα και δοκιμάζει λίγο κριθαράκι)* Δεν έρχομαι όμως κατευθείαν στο σπίτι απ' το γραφείο, γιατί θέλω αυτά τα σαράντα πέντε λεπτά δικά μου. *(Τρώει άλλη μια πιρουνιά κριθαράκι)* Πεντανόστιμο το κριθαράκι, αλλά παγωμένο. *(Χλωμιάζει και αφήνει το πιρούνι να του πέσει από το χέρι. Συνεχίζει με λυπητερή φωνή, σχεδόν κλαίγοντας)* Πάνε δυο χρόνια τώρα που έχασα τη Μαρίκα μου, καταλαβαίνετε. Κάθε Παρασκευή περνάω από το σπίτι που 'χαμε πρωτονοικιάσει όταν παντρευτήκαμε. Το καρφί στον τοίχο του σαλονιού μας έχει στρογγυλέψει σαν σπυρί απ' τα απανωτά βαψίματα. Και από την κρεβατοκάμαρα, στο βάθος του διαδρόμου, ακούγονται ακόμα βογκητά.

ΟΤΑΝ ΕΜΑΘΑ ΣΤΟΝ ΑΤΛΑΝΤΑ ΝΑ ΚΑΠΝΙΖΕΙ



➤ ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Νεαρός, περίπου 30-35 ετών
- Άτλαντας, γεροδεμένος μυώδης, ντυμένος μόνο με ένα μαγιό
- Μαιρούλα, νεαρή, προκλητικά ντυμένη

Ο νεαρός περπατάει πέρα δώθε στη σκηνή νευρικός και αγχωμένος.

- Νεαρός: Δεν ξύπνησα καλά σήμερα, νιώθω ένα βάρος ασήκωτο, δεν πάνε καλά τα πράγματα τον τελευταίο καιρό. Έχω ένα δάνειο μεγάλο –από ένα μαγαζί που έχω ανοίξει– και με κυνηγά η τράπεζα και με απειλεί και μου 'χει κάνει την ψυχολογία σκατά. Προχθές πήραν τηλέφωνο τους γονείς μου και τους ενημέρωσαν κι έγινε η κατάσταση κουλουβάχατα, γιατί είχα ζητήσει απ' τον πατέρα μου κάτι λεφτά υποτίθεται για να ξεχρεώσω, αλλά δεν έφτασαν. Κωλοκατάσταση.

Ο νεαρός παίρνει στα χέρια το κινητό του, ένα ποτήρι φραπέ, ένα πακέτο τσιγάρα και αναπτήρα. Κάθεται σε μία καρέκλα, βάζει τα πόδια πάνω στο τραπέζι, τραβάει μια μεγάλη ρουφηξιά καφέ και βάζει ένα τσιγάρο στο στόμα. Την ώρα που ανάβει τον αναπτήρα, σβήνουν όλα τα φώτα στη σκηνή. Σβήνει τον αναπτήρα, ανάβουν ξανά τα φώτα στη σκηνή. Ανάβει τον αναπτήρα, σβήνουν τα φώτα στη σκηνή.

- Νεαρός: *(Παραξενεμένος)* Ρε, τι αναπτήρας διαστημόπλοιο είναι αυτός; Τον σουφρώσα χθες καταλάθος από μια γριά πελάτισσα που έμοιαζε με μάγισσα.

Ανάβει τσιγάρο, σβήνει τον αναπτήρα και ανάβουν τα φώτα στη σκηνή. Πετάγεται όρθιος από την καρέκλα του, καθώς δίπλα του έχει εμφανιστεί ο

Άτλαντας που κρατάει στην πλάτη μια σφαίρα (πιθανόν μια μεγάλη μπάλα γυμναστηρίου). Τον περιεργάζεται έκπληκτος από κοντά και πιάνει με περιέργεια τους μύες τους, ενώ συνεχίζει και κρατάει στα χέρια τον φραπέ και το αναμμένο τσιγάρο.

- Νεαρός: Εσύ δεν είσαι ο Άτλαντας;

- Άτλας: *(Χαρούμενος)* Ναι! Πώς με γνώρισες;

- Νεαρός: *(Συνεχίζοντας να τον παρατηρεί)* Σε γνώρισα αμέσως γιατί είχε στο δημοτικό η δασκάλα μας μια αφίσα σου ακριβώς πίσω απ' την έδρα.

- Άτλας: *(Χαρούμενος)* Αλήθεια; Δηλαδή είμαι διάσημος;

- Νεαρός: *(Συνεχίζοντας να τον παρατηρεί)* Δεν μου φαίνεται και τόσο βαριά η ουράνια σφαίρα που κρατάς, ρε φίλε, αλλά μάλλον εσύ ξέρεις καλύτερα.

- Άτλας: *(Χαρούμενος)* Πολύ χαίρομαι που ήρθες! Δυόμιση χιλιάδες χρόνια έχει να μ' επισκεφθεί άνθρωπος! Βαρέθηκα μόνος.

- Νεαρός: Να σε ρωτήσω κάτι: Αυτός δεν είναι ο ουρανός μας;

- Άτλας: Ναι ρε φίλε, αλλά άσε τον ουρανό τώρα και πες μου αυτό που κρατάς τι είναι;

- Νεαρός: Φραπές μέτριος, γάλα. Θέλεις να δοκιμάσεις; *(Του δίνει να ρουφήξει με το καλαμάκι)*

- Άτλας: *(Πλαταρίζοντας τη γλώσσα του ευχαριστημένος)* Μμμμ! *(Τραβάει άλλη μία ρουφηξιά)* Κι αυτό το ηφαιστειάκι τι είναι;

- Νεαρός: Καμήλα λάιτ! *(Του δίνει μια ρουφηξιά)*

- Άτλας: *(Πλαντάει και βήχει δυνατά. Η σφαίρα στην πλάτη του κινδυνεύει να πέσει και τη συγκρατεί ο νεαρός.*

- Νεαρός: Ήρεμα ρε φίλε, θα γκρεμίσεις τον ουρανό, κουνιέται το σύμπαν. Πω-πω ρε μάγκα, θα έκανε τώρα ένα σεισμό στη γη ε; Αλλά εγώ χέστηκα, αφού απάνω δεν κάθομαι. *(Γέλια)* Έλα φίλε Άτλαντα, τράβα άλλη μια τζούρα ήρεμα. *(Του δίνει άλλη μια ρουφηξιά)* Έτσι μπράβο!

- Άτλας: *(Ευχαριστημένος)* Φραπές καλός, καμήλα καλύτερη, άλλο;

- Νεαρός: Σου άρεσε κουφαλίτσα και θες κι άλλο, ε; Έτσι που σε βλέπω τώρα με τα μούσκουλα γυμνά και ιδρωμένα, ξέρεις τι σκέφτομαι; Αχ, και να 'ταν εδώ η Μαιρούλα να σου κάνει: “Άλτ, τις ει, ναύαρχε”, με τα χέρια ψηλά». *(Σχηματίζει το γυναικείο κορμί με τα χέρια του)*

- Άτλας: *(Με λαχτάρα)* Ποια είναι η Μαιρούλα;

- Νεαρός: Ωωωω, μπλέξαμε σε σένα, περίμενε!

Πηγαίνει μπροστά στη σκηνή, ανάβει πάλι τον αναπτήρα και σβήνουν τα φώτα. Σβήνει τον αναπτήρα και βρίσκεται πάλι στο προηγούμενο σκηνικό. Πιάνει το κινητό από το τραπέζι και παίρνει τηλέφωνο.

- Νεαρός: *(Όση ώρα καλεί το τηλέφωνο, μονολογεί)* Να θυμηθώ να μην κρατάω μαζί μου το κινητό στο ταξίδι, γιατί θ' αφήσει ο γίγαντας τον ουρανό να μάθει να στέλνει μηνύματα στα καρντάσια του.

- Μαιρούλα: *(Με φωνή γλυκιά)* Παρακαλωωωω;

- Νεαρός: *(Βιαστικός)* Έλα, Μαιρούλα, σου έχω γαμπρό έτοιμο. Μη ρωτάς πολλά, πλύσου, ντύσου, στολίσου, μη βάλεις κραγιόν κι έλα.

- Μαιρούλα: *(Απορημένη)* Να μη βάλω κραγιόν;

- Νεαρός: Όχι, ρε Μαιρούλα, αφού θα 'χουμε μπαινοβγαλίκια, τσάμπα θα πάει.

Ο νεαρός καπνίζει και εμφανίζεται γελαστή στη σκηνή η Μαιρούλα.

- Νεαρός: *(Παραξενεμένος)* Ήρθες κιόλας;

Η Μαιρούλα γνέφει θετικά με λαχτάρα. Ο νεαρός την αγκαλιάζει σφιχτά με τα αριστερό και κρατάει ψηλά τον αναπτήρα με το δεξί χέρι.

- Νεαρός: *(Φωνάζει)* Κρατήσου γερά, Μαιρούλα.

Ανάβει τον αναπτήρα, σβήνουν όλα τα φώτα. Σβήνει τον αναπτήρα και εμφανίζεται πάλι δίπλα τους ο Άτλαντας.

- Νεαρός: *(Χαμογελαστός)* Να σας συστήσω: Από δω η Μαιρούλα, φίλη καλή στα δύσκολα, χατίρι δεν χαλάει! Κι από δω ο Άτλαντας, ο ταλαίπωρος γιος του Ιαπετού.

Ο Άτλαντας την περιεργάζεται με το στόμα ανοικτό και η Μαιρούλα σκύβει το κεφάλι από ντροπή, κάνοντας νάζια με το σώμα της.

- Νεαρός: *(Γελώντας)* Αχ Μαιρούλα, κάτι παθαίνεις εσύ πάντα με τα μούσकुλα.

Σβήνουν τα φώτα. Όταν ανάβουν ξανά, εμφανίζεται ο νεαρός μόνος του στη σκηνή να σηκώνει την ουράνια σφαίρα.

- Νεαρός: *(Αγκομαχώντας)* Καλή η πλάκα, καλός ο χαβαλές, αλλά ένα τεταρτάκι μου 'παν ότι θα λείψουν τα παιδιά, μια γρήγορη ξεπέτα. Εντάξει, να κάνω μια εξυπηρέτηση στο γίγαντα, μα πέρασαν ήδη δυο ώρες και τα γόνατά μου δεν βαστάνε άλλο. Κουνιέται το σύμπαν, δεν το κρατάω καλά, ανησυχούν οι επιστήμονες του πλανήτη. Κλέφτηκε η Μαιρούλα με τον Άτλαντα και μου φόρτωσαν εμένα για τα καλά τον ουρανό στους ώμους. *(Υψώνει τον τόνο της φωνής)* Παιδιά, δεν είστε με τα καλά σας, θα τα βροντήξω και θα φύγω και το κρίμα στον λαιμό σας. Φαινόταν η μέρα απ' το πρωί, δεν ξύπνησα καλά σήμερα, ένιωθα ένα βάρος ασήκωτο, δεν πάνε καλά τα πράγματα τελευταία. Αυτό το δάνειο μ' έχει αρρωστήσει. *(Χαμηλώνει τον τόνο της φωνής)* Αλλά για κάτσε, για κάτσε, καλά είναι εδώ, τώρα που το ξανασκέφτομαι. Εδώ αποκλείεται να με βρει η τράπεζα. *(Αρχίζει να χοροπηδάει χαρούμενος)* Πιο ελαφρύς είναι ο ουρανός απ' το δάνειο!

ΕΙΚΟΣΙ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΧΩΡΙΣ ΔΙΑΚΟΠΗ



➤ ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Άνδρας, περίπου 20-25 ετών
- Γυναίκα, περίπου 20-25 ετών
- Πατέρας γυναίκας, μεσήλικας
- Αγόρι, περίπου 15 ετών

Ο άνδρας κάθεται σ' ένα γραφείο και δουλεύει πυρετωδώς στο λάπτοπ του. Δίπλα του έχει έναν εκτυπωτή. Ακούγεται ήχος εκτύπωσης και ο άνδρας σηκώνεται όρθιος δίπλα στον εκτυπωτή περιμένει να βγουν οι εκτυπώσεις. Παίρνει στα χέρια του μια κόλλα και μονολογεί, ενώ συνεχίζεται ο ήχος της εκτύπωσης.

- Άνδρας: Και κάθισα όλο το βράδυ στο φώτοσοπ κι έφτιαξα τη μούρη σου κόκκινη και πράσινη και κίτρινη, με ορθάνοιχτο στόμα και κάτι ροζ βλεφαρίδες έντονες και μετά είπα στον εκτυπωτή να σε τυπώσει στο χαρτί μέχρι να βαρεθεί ή μέχρι να τελειώσει το μελάνι του.

Παίρνει στα χέρια του όλο το πακέτο με τις εκτυπώσεις (έγχρωμες, διάστασης A3) και ένα κομμένο μπουκάλι νερού με ψαρόκολλα και ένα πινέλο και πηγαίνει στην άλλη άκρη της σκηνής, ενώ μονολογεί.

- Άνδρας: Και μετά πήρα τη στοίβα με τα χαρτιά κι ένα μπουκάλι του νερού κομμένο στη μέση γεμάτο ψαρόκολλα και βγήκα μεσάνυχτα στη φτωχή τη γειτονιά μας κι άρχισα να τα κολλάω σε βιτρίνες και εισόδους πολυκατοικιών και σε στύλους της ΔΕΗ, απάνω από τα μνημόσυνα.

Βάζει ψαρόκολλα στους τοίχους και κολλάει καμιά δεκαριά χαρτιά, μέχρι να γεμίσουν όλοι οι τοίχοι της σκηνής.

- Άνδρας: Και κόλλησα όλη νύχτα χωρίς σταματημό ίσαμε πενήντα χαρτιά με την πολύχρωμη μούρη σου παντού, την ώρα που εσύ κοιμόσουν και δεν ήξερες.

Πετάει το μπουκάλι μακριά και τρέχει προς την άλλη μεριά της σκηής και ξεκινάει να σπρώχνει μια πολυθρόνα.

- Άνδρας: Και μετά γλίστρησα μέχρι το σπίτι μου κι έκανα έναν καφέ κι ύστερα έβγαλα έξω με πολύ κόπο την μπορντό βαριά πολυθρόνα που 'χαμε μπροστά στην τηλεόραση και την έσπρωξα και την έσυρα στον δρόμο ιδρωμένος, μέχρι που την κουβάλησα στο πεζοδρόμιο ακριβώς απέναντι απ' το σπίτι σου, δίπλα στο κόκκινο Φορντ Φιέστα του πατέρα σου, που είχε καταθέσει τις πινακίδες γιατί δεν είχε να πληρώσει τα τέλη κυκλοφορίας.

Ο άνδρας κάθεται αναπαυτικά στην πολυθρόνα, κρατώντας στα χέρια ένα ποτήρι καφέ με καλαμάκι και περιμένει. Εμφανίζεται από την άλλη άκρη της σκηής αναμαλλιασμένη η κοπέλα, ξυπόλυτη, φορώντας νυχτικό.

- Γυναίκα: Και με ξύπνησε η μάνα μου χαράματα με φωνές και τραβούσε τα μαλλιά της και ούρλιαζε: «Τα ύστερα του κόσμου, σήκω πάνω, κόρη μου», και δεν πρόλαβα ούτε να πλυθώ, ούτε να χτενιστώ. Και βγαίνω στην αυλή και βλέπω εμένα κολλημένη παντού. *(Περπατάει ταραγμένη μπροστά από τις κολλημένες αφίσες και ο άνδρας χαμογελάει)* Και ακούω γέλια πνιχτά στη γειτονιά, μα πιο πολύ νιώθω το δικό σου το γέλιο εκεί απέναντι στο πεζοδρόμιο.

- Άνδρας: Τώρα πες ό,τι θες. *(Αγκάλιασε με το πόδι το μπράτσο της πολυθρόνας και ξάπλωσε το κεφάλι πίσω κλείνοντας τα μάτια.)*

- Γυναίκα: *(Κλαιόντας)* Κι είδα τις αφίσες κολλημένες παντού με τη φάτσα μου κόκκινη και πράσινη και κίτρινη, με ορθάνοιχτο στόμα και άμα πλησιάζεις κοντά είχε γραμμένο από κάτω: «Βγάζεις πάνω από 10.000 ευρώ το μήνα;» *(Ξεκολλάει μια αφίσα από τον τοίχο και πλησιάζει τον άνδρα κρατώντας την μπροστά του)* Ναι, αυτό σου 'χα πει χθες το απόγευμα, την ώρα που σε χώριζα, ότι ο άλλος είναι δικηγόρος και βγάζει πάνω από δέκα χιλιάδικα τον μήνα και θα 'πρεπε να με καταλάβεις, γιατί θα ήταν λάθος μεγάλο να μην πάω μαζί του, αφού με θέλει.

Μετά καταρρέει και πέφτει μπροστά του στα γόνατα, τσαλακώνοντας την αφίσα στα χέρια της.

- *Γυναίκα: (Με σιγανή φωνή, κλαίγοντας)* Μαζί μεγαλώσαμε, είκοσι δύο χρόνια τώρα, ίδια ηλικία, απ' το δημοτικό αγκαλιά, στο γυμνάσιο σμίξαμε και ξέρανε όλοι ότι θα παντρευτούμε μόλις φτιάξουν τα πράματα. Μα τα πράματα δεν έφτιαχναν και είμαστε κι οι δυο άνεργοι και οι γονείς μας άνεργοι και όλη η γειτονιά άνεργη. Και ούτε θα φτιάξουν ποτέ τα πράματα και το ξέρεις κι εσύ αυτό, μα εγώ κουράστηκα, δεν την μπορώ άλλο τη μιζέρια, δεν θέλω να λυπάμαι κι εμάς και τους γονιούς μας και τα παιδιά που θα κάναμε. Και σου τα εξήγησα αυτά χθες και θα 'πρεπε να με καταλάβεις, γιατί με τα λεφτά του δικηγόρου θα μας βοηθούσα όλους. *(Ουρλιάζει θυμωμένη και σηκώνεται να του επιτεθεί)* Και μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι και θέλω να σου ορμήξω εκεί που κάθεσαι περιπαικτικά στην πολυθρόνα να σου βγάλω τα μάτια με τα νύχια μου.

Εμφανίζεται ο πατέρας της τρέχοντας από την άλλη άκρη της σκηνής και τη βουτάει απ' τα μαλλιά και τη σηκώνει για να την πάει στη μέση της σκηνής. Κι αρχίζει να χτυπάει το κεφάλι της στο πάτωμα. Ο άνδρας ανάβει τσιγάρο να απολαύσει τη σκηνή.

- *Πατέρας: (Θυμωμένος)* Τι έκανες μωρή; Αυτόν αγαπάς από μικρή, αυτόν θα πάρεις! Εγώ πουτάνα για τα λεφτά δε σε θέλω.

Συνεχίζει να τη χτυπάει και μετά φεύγει αφήνοντάς την αιμόφυρτη πίσω του. Ο άνδρας φυσάει ψηλά τον καπνό και γελάει δυνατά. Σβήνουν τα φώτα στη σκηνή.

Όταν ανάβουν ξανά τα φώτα εμφανίζεται το νεαρό αγόρι όρθιο στη σκηνή, κρατώντας ένα ρολό χαρτί.

- *Αγόρι:* Η μαμά μου δεν παντρεύτηκε τον δικηγόρο, τον μπαμπά μου παντρεύτηκε, γιατί φοβήθηκε τον πατέρα της και τη γειτονιά που ήτανε φτωχή αλλά τίμια και δεν ήθελε προδοσίες. Είκοσι δύο χρόνια μεγάλωναν μαζί, χωρίς διακοπή, η μοίρα είχε ήδη αποφασίσει. Φτωχικά με αναθρέψανε, η μαμά δεν δούλευε, μόνο ο μπαμπάς, όποτε έβρισκε μεροκάματο. Αδέρφια δεν είχα και γι' αυτό ήμουν η αδυναμία του παππού, που είχα και τ' όνομά του. Στο γυμνάσιο πήγαινα, όταν μια μέρα σκάλιζα ένα ντουλάπι και βρήκα καταχωνιασμένη την πολύχρωμη αφίσα με τη μαμά. *(Ξεδιπλώνει την αφίσα και τη δείχνει στο κοινό)* Όταν πήγα παραξενεμένος να της τη δείξω, μου την πήρε αμέσως απ' τα χέρια

και την έκρυψε και μου είπε να περιμένω μέχρι να φύγει ο μπαμπάς για το καφενείο. Και μετά ήρθε και καθίσαμε μαζί στον καναπέ και μου είπε κλαίγοντας όλη την ιστορία με λεπτομέρειες.

Σβήνουν τα φώτα και όταν ανάβουν ξανά, εμφανίζεται η γυναίκα, εμφανώς γερασμένη, να κάθεται στον καναπέ μαζί με το αγόρι. Η γυναίκα κρατάει ένα άσπρο μαντίλι και κλαίει αργά.

- *Γυναίκα:* 'Ηρθε η ώρα, γιε μου, να σου πω το μεγαλύτερο όνειρο της ζωής μου: Όταν πεθάνει ο μπαμπάς, να με βοηθήσεις να φτιάξουμε στο φώτοσοπ το κηδειόχαρτό του με τη μούρη του κόκκινη και πράσινη και κίτρινη, με ορθάνοιχτο στόμα και κάτι ροζ βλεφαρίδες έντονες. Και να βγούμε μαζί μεσάνυχτα στη φτωχή τη γειτονιά μας και ν' αρχίσουμε να κολλάμε τα χαρτιά με ψαρόκολλα σε βιτρίνες και εισόδους πολυκατοικιών και σε στύλους της ΔΕΗ, όλη νύχτα. Κι από κάτω από τη μούρη του να έχει γραμμένο: «10.000 φορές το μήνα σε μισούσα». *(Ξεσπάει σε λυγμούς)* Έγκυος σε σένα ήμουν τη μέρα που έγινε η ιστορία με την αφίσα. Την προηγούμενη μέρα το είχα μάθει.

- *Αγόρι: (Εκπληκτο)* Με τον μπαμπά ή με τον δικηγόρο ήσουν έγκυος;.

- *Γυναίκα: (Βάζοντας το δάχτυλο στο στόμα)* Σσσς, σώπα παιδί μου και να ξεχάσεις αμέσως αυτά που σου είπα. Ένα μόνο πράγμα θέλω από σένα: να κάτσεις να μάθεις καλά φώτοσοπ. Και γρήγορα!

ΕΓΩΣΤΑΣΙΟ



➤ ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Άνδρας, περίπου 40 ετών
- Δύο νοσοκόμοι

Εμφανίζεται ο άνδρας αναμαλλιασμένος στη σκηνή, φορώντας ένα άσπρο φανελάκι, παντελόνι πιτζάμας τσαλακωμένο και κλειστές παντόφλες.

- Άνδρας: Η ιδέα μου ήρθε ένα βράδυ μέσα στην αϋπνία μου. Και τις ιδέες πρέπει να τις κάνεις αμέσως πράξη, γιατί αλλιώς σαπίζουν και βρωμάνε και μετά δεν τις θες. Κατέβηκα στην κουζίνα, κάνοντας ησυχία να μην ξυπνήσει η μάνα μου. Μένω μαζί της και πάλι αυτή την εποχή. Ψάχνω στα ντουλάπια όπου φυλάει τα πάντα και βρίσκω ένα τσιγκινο κουτί του καφέ με φασόλια. *(Πηγαίνει ταυτόχρονα και ψάχνει στην άκρη της σκηνής, βρίσκοντας ένα τσιγκινο κουτί του καφέ)* Το κουνάω πρώτα καλά πριν τ' ανοίξω, ο ήχος τους από παιδί μου θυμίζει τα ζάρια που έπαιζε ο πατέρας μου –κι έχασε το σπίτι μας μια νύχτα και μας πέταξαν στο δρόμο- και μετά διαλέγω ένα μικρούτσικο που μου φάνηκε κατάλληλο για τη δουλειά που το θέλω. *(Κουνάει το κουτί στον αέρα για ώρα και μετά το ανοίγει, αδειάζει κάτω στο πάτωμα τα φασόλια και διαλέγει ένα μικροσκοπικό)* Καρπός, σκέφτομαι θαυμάζοντάς το, κρύβει μέσα του ζωή. Τώρα χρειάζονται λεπτές χειρουργικές κινήσεις με το ένα μόνο χέρι για να πετύχω τον σκοπό μου. Να φυτέψω το φασόλι στην αριστερή μου μασχάλη. *(Σηκώνει το αριστερό χέρι στον αέρα και δείχνει τις τρίχες στη μασχάλη του, απευθυνόμενος στο κοινό)* Άκου με, ένα είναι το μυστικό για να μην ταλαιπωρηθείς καθόλου. Όλα παίζονται στον τετραπλό κόμπο που πρέπει να κάνεις περιμετρικά με τις τρίχες για να στερεωθεί καλά ο σπόρος και να κρυφτεί στο τρίχωμα. *(Προσπαθεί με ένταση να στερεώσει το φασόλι στη μασχάλη)*

του) Αμέσως μετά, του βάζεις μπόλικο νερό και την πέφτεις για ύπνο. *(Παίρνει ένα μικρό ποτιστήρι και ρίχνει λίγο νερό στη μασχάλη του, σηκώνοντας το αριστερό χέρι ψηλά και σκύβοντας λίγο προς τα πίσω)* Το ποτίζεις απαραίτητως πέντε φορές τη μέρα και δεν κάνεις τη μαλακία να του βάλεις αφρόλουτρο ή αποσμητικό, γιατί το 'χασες. Δεν τρέχει και τίποτα να μην κάνεις και μπάνιο μέχρι να φυτρώσει, σιγά! Καλύτερα βέβαια να το επιχειρήσεις όλο αυτό καλοκαίρι για να μπορέσεις να το λιάζεις κιόλας μερικές ώρες τη μέρα, θα το βοηθήσει ν' αναπτυχθεί. Θαλασσινά νερά και λοιπά εννοείται ότι θα το ξεράνουν, μη σου λέω τα αυτονόητα τώρα.

Πηγαίνει στο κέντρο της σκηνής και ξαπλώνει στο πάτωμα, βάζοντας το αριστερό χέρι για μαξιλάρι, με τρόπο ώστε να βλέπει το κοινό τη μασχάλη του.

Η φασαρία δεν κρατάει πολύ, καμιά βδομάδα, μέχρι να πετάξει ρίζες και κοτσάνι. Την πρώτη φορά που το αισθάνθηκα να με γαργαλάει στη μασχάλη, ένιωσα πατέρας. Έβαλα μέσα μου τον καρπό κι αυτός γέννησε.

Σβήνουν τα φώτα στη σκηνή. Όταν ανάβουν ξανά ο άνδρας βρίσκεται ακριβώς στην ίδια θέση ξαπλωμένος, μόνο που στη μασχάλη του έχει φυτρώσει μια μικρή φασολιά.

Απαξ και πετάξει ρίζα, μετά αλλάζεις πίστα και ποιος σε πιάνει, αρκεί να το ποτίζεις απαρεικλίτως πέντε φορές μέρα νύχτα. Βοηθάνε κι οι τρίχες βέβαια που κρατάνε την υγρασία. Ύστερα όμως πρέπει να συνηθίσεις δύο πράγματα: Να κοιμάσαι ανάσκελα με το αριστερό χέρι ψηλά –βολεύει πολύ να ακουμπάς τον καρπό στο κούτελο– και να κάνεις τις δουλειές σου χωρίς μπλούζα. Καθοδηγείς σωστά το κοτσάνι να ξεπεταχτεί απ' την μπροστινή μεριά της μασχάλης και καθάρισες.

Ανασηκώνεται και κάθετοι οκλαδόν στη σκηνή, με το αριστερό χέρι πάντα σηκωμένο πίσω από τον αυχένα.

Τέσσερα φύλλα είχε ανοίξει εκείνο το πρωινό που την είδα λίγο μαραμμένη τη φασολιά μου. Φόρεσα μια φαρδιά πουκαμίσα και πήγα στον γεωπόνο. Έξυσε αυτός τη φαλάκρα του και σκούπισε δυο φορές τα γυαλιά του για να τη δει καλύτερα. «Δεν έχει θρεπτικές ουσίες η φασολιά, δεν έχει χρώμα να πάρει δύναμη, θα σου ξεραθεί». Πρότεινα να γεμίσω τις τρίχες στη μασχάλη με λάσπη, αλλά μου έδωσε για καλύτερα ένα μπουκαλάκι λίπασμα 100 ml, να βάζω λέει δυο σταγόνες κάθε τέσσερις ώρες. *(Βγάζει από την τσέπη του και*

δείχνει στο κοινό το μπουκαλάκι) «Αυτό θα το κρατήσει σε ζωή», με διαβεβαίωσε. «Έλα σε μια βδομάδα να σε ξαναδώ».

Δεν πρόλαβα να βγάλω τη βδομάδα, μου την ξερίζωσαν τη φασολιά μαζί με την καρδιά μου. Μου το σκότωσαν το σπλάχνο μου. Μπορεί και να τους κάλεσε η μάνα μου, μπορεί και καμιά γειτόνισσα που μ' είδε στο μπαλκόνι να λιάζομαι, ο γεωπόνος πάντως σίγουρα όχι.

Μπαίνουν μέσα στη σκηνή τρέχοντας δύο νοσοκόμοι και τον σηκώνουν και τον πετάνε πάνω σε ένα κρεβάτι. Του δένουν χέρια και πόδια και του χτυπάνε μια ένεση. Αυτός παλεύει όλη την ώρα να απελευθερωθεί, μα όταν ηρεμεί με την ένεση, του ξεριζώνουν τη φασολιά και την περιεργάζονται κρατώντας την ψηλά.

Δυο νοσοκόμοι με στρίμωξαν με τη βία και με ναρκώσαν με μια σύριγγα και τώρα είμαι ξαπλωτός και δεμένος χέρια - πόδια σ' ένα δωμάτιο νοσοκομείου. Κανείς δεν μου απαντά τι απέγινε η φασολιά μου. Θα ξαναφυτέψω άλλη με την πρώτη ευκαιρία, δεν το συζητώ, αλλά δεν θα 'ναι ποτέ ίδια. Όταν χάνεις το παιδί σου, δεν το ξεχνάς άμα κάνεις δεύτερο.

Αρχίζει να κλαίει.

Μόνο η μάνα μου ερχόταν στο νοσοκομείο να με δει, η Φανή ούτε που φάνηκε. Η γυναίκα μου είναι η Φανή. Γνωριστήκαμε το 2008, το '10 παντρευτήκαμε, το '12 γκαστρωθήκαμε, αρχές του '13 γεννήσαμε την κούκλα μας, δύο εννιακόσια. Όλα όμορφα κυλάγανε στην αρχή και τακτοποιημένα μικροαστικά. Βοηθός λογιστή εγώ, ρεσεψιονίστ σ' ένα τριάστερο ξενοδοχείο αυτή. Εννιά με πέντε δουλειά εγώ, ρολόι μέρα νύχτα τα οκτώωρα αυτή. Είχαμε θέματα με τα ωράρια, είχαμε θέματα διάφορα, τέλος πάντων δεν τον έλεγες και πετυχημένο τον γάμο, αλλά όλοι γύρω μας τα ίδια σκατά, οπότε;

Η ουσία είναι πως ένα βράδυ που εκείνη δούλευε, το παιδί το έβαλα για ύπνο κανονικά και το πρωί στις επτά που γύρισε, εγώ κοιμόμουν κι αυτό ψηνόταν με 41 πυρετό και αρχίζει τις χριστοπαναγίες και τα «Αφού είσαι ανίκανος, τι σε ήθελα εγώ να κάνεις τον πατέρα;» και φεύγει με τη μικρή για το νοσοκομείο. Φεύγω κι εγώ για το γραφείο, να μην αργήσω, αλλά δεν είχα όρεξη για δουλειά και το ρίχνω στα τσιγάρα και στους καφέδες και το τσουλάω στο μυαλό μου το γεγονός. Γιατί να με βρίσει τόσο άσχημα για έναν πυρετό – εντάξει, τα 'χουμε τα προβλήματα στον γάμο, όμως το "ανίκανος" είναι βαριά

κουβέντα. *(Προσπαθεί να λυθεί από τα σχοινιά)* Και μετά μου μπήκανε ιδέες κακές και πάνω στη σκοτούρα θυμάμαι έναν συμμαθητή μου που είχε γίνει ντόκτορας μεγάλος και τρανός και παρακαλάω τον προϊστάμενο να μ' αφήσει να φύγω ένα διωράκι για λόγους προσωπικούς. Μην σας τα πολυλογώ, χάρηκε ο συμμαθητής που με είδε, μού πήρε το σπέρμα, μού πήρε και δυο κολλαριστά πενηντάρικά, μού πήρε και την ψυχή στο τηλέφωνο τρεις μέρες μετά. «Ολιγοσπερμία, μηδαμινή κινητικότητα, υπογονιμότητα», μου είπε και ανάγκη θεραπείας με ορμόνες FSH, αν θέλω να κάνω παιδί. «Μα έχω παιδί», του λέω. «Αποκλείεται...» μου λέει. «Έχω, ρε ντόκτορ, παιδί, μια κούκλα που μου μοιάζει». Τα ίδια αυτός, εκεί να επιμένει. «Θα κάνω και δικό μου παιδί, τότε...», του φωνάζω πειστωμένος, «...η μικρή μου χρειάζεται αδερφάκι!».

Ο ΥΠΑΛΛΗΛΟΠΟΥΛΟΣ



➤ ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Άνδρας, περίπου 45 ετών
- Φωνή του αφεντικού του.

Ο άνδρας ντυμένος με κοστούμι και γραβάτα εμφανίζεται πάνω στη σκηνή να βηματίζει νευρικά.

- Άνδρας: Το αφεντικό μου είναι χοντρός και μυρίζει άσχημα. Καθόλου δεν με πειράζει που μυρίζει άσχημα, καθόλου δεν με πειράζει που είναι χοντρός, με πειράζει όμως πολύ που είναι χοντρομαλάκας. Μια μέρα με είχε φωνάξει στο γραφείο του και λιγουρεύτηκα μία απ' τις χρυσές του πένες. Έχει μια τεράστια συλλογή από πένες το αφεντικό μου. Κι όταν λέω χρυσή, εννοώ ολόκληρη επιχρυσωμένη μέσα έξω με είκοσι τέσσερα καράτια κι όχι μόνο η μύτη της, όπως σίγουρα φαντάστηκες. *(Δείχνει κάποιον στο κοινό)* Για το αφεντικό μου μιλάμε, όχι για κανέναν υπαλληλόπουλο σαν εμένα. Την πένα, λοιπόν, αυτή τού την έκλεψα. *(Βγάζει από την εσωτερική τσέπη μια χρυσή πένα και τη δείχνει στο κοινό)* Άμα θες να βρεις ευκαιρία να κλέψεις, θα βρεις. Του την έκλεψα χωρίς να το πάρει χαμπάρι. Και με τόσες πένες που έχει, ίσως και να μην το πάρει ποτέ χαμπάρι. Αλλά και να καταλάβει κάποτε ότι έχασε τη συγκεκριμένη πένα, αποκλείεται να καταλάβει πως την έκλεψα εγώ. Τόσοι άνθρωποι μπαينوβγαίνουν στο γραφείο του. Βέβαια, και να του γεννηθεί έστω η υποψία ότι την έκλεψα εγώ, δεν γίνεται να το αποδείξει. *(Δείχνει τον ίδιο άνθρωπο στο κοινό)* Άκου εσύ, μη σου μπαίνουν ιδέες, δεν έκλεψα την πένα για τα λεφτά. Την έκλεψα για να την κλέψω. Την έκλεψα γιατί μπορούσα να την κλέψω. Όπως αυτός μπορεί και μου κλέβει τη ζωή. Το κορμί μου κάνα δεκάωρο κάθε μέρα – άμα κάτσει στραβή, και δωδεκάωρο– και το μυαλό μου φουλ εικοσιτετράωρο,

μέσα και τα Σαββατοκύριακα. Για ψυχή μη ρωτήσεις, την έχω παρκάρει μόνιμα στο γραφείο, δεν την παίρνω καθόλου στο σπίτι. Ο καθένας κλέβει ό,τι μπορεί, τι να λέμε τώρα να πληγωνόμαστε. *(Χτυπάει το κινητό του)* Ωχ το αφεντικό μου. Τι να με θέλει άραγε τέτοια ώρα; *(Το σηκώνει)* Έλα, αφεντικό;

- Αφεντικό: *(Με μπάσα αυστηρή φωνή)* Η γυναίκα σου με περιμένει στο ξενοδοχείο Όρεγκον να την πηδήξω. Άμα μου φέρεις τώρα την πένα στο γραφείο, δεν θα πάω. Τρέχα από κει αν δε με πιστεύεις, είναι τώρα στο δωμάτιο 414 και με περιμένει. Εγώ σου λέω –για το καλό σου– μην πας από κει, αλλά επειδή θα πας, το δωμάτιο είναι πληρωμένο από μένα – μην το ξαναπληρώσεις. Την πένα να μου φέρεις.

- Άνδρας: *(Με περιπαικτική φωνή)* Αφεντικό, άκου με. Εγώ θα σου 'λεγα να πας στο Όρεγκον, αφού σε περιμένει η γυναίκα μου να την πηδήξεις. Αμαρτία είναι. Κι εκείνα τα οχτώ χιλιάρικα –που το πρωί μου έδωσε ο Γεωργακόπουλος για την παραγγελία– θα τα κρατήσω. Κι έτσι θα είμαστε πάτσι. Ακούς τι σου λέω; Να πας στο Όρεγκον. Να πας γιατί είναι αμαρτία, αφού σε περιμένει. Να πας, αφεντικό, κι εγώ θα σου κρατάω αύριο την πένα στο γραφείο. Μην ανησυχείς.

ΜΩΒ



➤ ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Αλέξανδρος, περίπου 20+ ετών

Στη σκηνή απλώνεται ένα μεγάλο λευκό πανί—σαν θέατρο σκιών— και από πίσω διακρίνεται η μαύρη φιγούρα του άνδρα που μιλάει.

Το όνομά μου είναι Αλέξανδρος και είμαι φοιτητής Βιολογίας, στο δεύτερο έτος. Γεννήθηκα από μπαμπά θυρωρό και μάνα βοηθό σε μοδίστρα και μεγάλωσα στην Κολιάτσου, μοναχοπαίδι. Η μάνα μου με έδερνε όταν μ' έβλεπε να δαγκώνω τα νύχια μου. Ο μπαμπάς τής φώναζε να μη με δέρνει για τα νύχια. Εκείνος με έδερνε μόνο άμα τού έκλεβα κέρματα απ' το παντελόνι τις νύχτες. Τελικά μεγάλωσα χωρίς νύχια και χωρίς λεφτά. Ο πατέρας μάλλον με έδερνε καλύτερα. Ή οι τσέπες του ήταν μονίμως άδειες. Δεν θυμάμαι. Από πέρυσι δεν μιλιέμαι με τους γονείς μου.

Αποκαλύπτεται ο άνδρας μπροστά από το πανί. Είναι θηλυπρεπής, με έντονο μακιγιάζ στο πρόσωπο, παρδαλά ρούχα και βαμμένα μωβ νύχια (προαιρετικά βαμμένα μωβ μαλλιά ή περούκα)

Τρώω ακόμα τα νύχια μου, αλλά δεν φαίνονται άσχημα, γιατί κολλάω από πάνω ψεύτικα. Και λεφτά βγάζω πολλά, γιατί με πληρώνουν καλά. Η αλήθεια είναι πως η μαμά δεν με έδερνε απ' την αρχή επειδή δάγκωνα τα νύχια μου, αλλά μόνο μετά που μ' έπιασε μια μέρα να τα βάφω με το μωβ μανό της. *(Δείχνει τα νύχια του στο κοινό)* Αγαπούσε πολύ το μωβ χρώμα η μαμά, όπως το αγαπώ κι εγώ. Στον μπαμπά δεν είπε τίποτα ποτέ, μέχρι που το έμαθε πέρυσι από αλλού και μ' έκανε μωβ στο ξύλο.

Ο ΒΑΤΡΑΧΟΣ



➤ ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Άνδρας, περίπου 40 ετών
- Κορίτσι, περίπου 20 ετών
- Μητέρα κοριτσιού
- Σκηνοθέτης

Μητέρα και κόρη κάθονται κολλητά δίπλα-δίπλα πίσω από ένα μεγάλο τραπέζι στη μέση της σκηνής. Αν υπάρχει η δυνατότητα, τοποθετούνται ψιλικά είδη (πατατάκια, γκοφρέτες, εφημερίδες, περιοδικά, τσιγάρα κλπ) πάνω στο τραπέζι και δεξιά-αριστερά σε σταντ, ώστε να θυμίζει ψιλικατζίδικο. Η μητέρα κρατάει στο χέρι ένα τηλεκοντρόλ και αλλάζει κανάλια σε μια φανταστική τηλεόραση. Ακούγονται ομιλίες από πρωινάδικες εκπομπές,

- Κορίτσι: Η δουλειά έχει πέσει τελευταία στο μικρό μας ψιλικατζίδικο. Με τη μάνα μου καθόμαστε δίπλα - δίπλα στο ταμείο και κοιτάζουμε αφηρημένα τη μικρή οθόνη που είναι βιδωμένη στον απέναντι τοίχο. Δεκαέξι ώρες ημερησίως ζούμε καθισμένες μελαγχολικά στην ίδια θέση – πηγαίνουμε σπίτι μόνο για να κοιμηθούμε.

Ακούγεται μαρσάρισμα από μοτοσυκλέτα και οι γυναίκες ξαφνιάζονται. Η μηχανή σβήνει και ο άνδρας μπαίνει στη σκηνή. Είναι αξύριστος, φοράει δερμάτινο μπουφάν μοτοσυκλέτας, κρατάει στον αγκώνα του ένα κράνος και το μαλλί του είναι πατημένο από το κράνος. Το κορίτσι τον κοιτάζει λαίμαργα.

- Άνδρας: Έναν καπνό Old Holborn κίτρινο, παρακαλώ.

Το κορίτσι του δίνει τον καπνό, παίρνει το χαρτονόμισμα των 10 ευρώ και του δίνει τα ρέστα. Εξακολουθεί να τον κοιτάζει έντονα. Ο άνδρας ευχαριστεί και βγαίνει έξω (στην άλλη άκρη της σκηνής). Το κορίτσι τον ακολουθεί παρά την προσπάθεια της μητέρας της να την συγκρατήσει. Ισιώνει την κοντή φούστα που φοράει, φτιάχνει λίγο τα μαλλιά της και του μιλάει.

- Κορίτσι: Πού θα πας τώρα;

- Άνδρας: (Αδιάφορα) Όπου με βγάλει ο δρόμος

- Κορίτσι: Δηλαδή πηγαίνεις στην τύχη;

- Άνδρας: Είμαι συγγραφέας κι αναζητώ την έμπνευση.

- Κορίτσι: Η έμπνευση είναι γυναίκα;

- Άνδρας: Η έμπνευση είναι στιγμή.

- Κορίτσι: Αν δεν την βρεις μέχρι το απόγευμα, θα ξαναπεράσεις;

- Άνδρας: Δεν έχω λόγο να ξαναπεράσω.

- Κορίτσι: Μπορώ να γίνω εγώ ο λόγος. Είμαι δεκαεννιά χρονών και θέλω να γνωρίσω τον κόσμο. Βαρέθηκα τόσα χρόνια κλεισμένη στο ψιλικατζίδικο.

- Άνδρας: Είμαι τριάντα εννιά χρονών και μ' έχει απογοητεύσει ο κόσμος. Γι' αυτό γυρίζω στους δρόμους.

- Κορίτσι: (Παρακλητικά) Είδες; Ταιριάζουμε. Πάρε με μαζί σου!

- Άνδρας: Γιατί θέλεις να φύγεις;

- Κορίτσι: Ο μπαμπάς μου μπάρκαρε στα πλοία όταν ήμουν τριών χρονών και δεν τον ξαναείδαμε. Η μαμά λέει πως πνίγηκε στον Ινδικό, μα όλοι πιστεύουν πως μας παράτησε. Η μαμά μου δεν είναι καλά από τότε κι εγώ θέλω να γνωρίσω τον κόσμο. Πάρε με μαζί σου, μάθε μου ό,τι ξέρεις. Είμαι δεκαεννιά χρονών και θέλω να ζήσω.

Ο άνδρας της χαϊδεύει το μάγουλο και της χαμογελάει. Η μάνα σηκώνεται από τη θέση της και στέκεται πίσω τους να καταλάβει τι συμβαίνει.

- Άνδρας: Περίμενε λίγο να πάω στη μηχανή να σου φέρω κάτι.

Φεύγει και επιστρέφει ξανά στη σκηνή κρατώντας ένα βιβλίο

- Άνδρας: Μου πήρε πέντε χρόνια να το γράψω. Διάβασέ το, θα καταλάβεις.

Φόρεσε το κράνος και τα γάντια του και έγνεψε στο κορίτσι ένα χαιρετισμό. Φεύγει από τη σκηνή και ακούγεται ο ήχος από τη μοτοσικλέτα να παίρνει μπροστά και να απομακρύνεται.

- Κορίτσι: *(Σφίγγοντας το βιβλίο στην αγκαλιά της)* Στο καλό, πρίγκιπα.

Πετάγεται στη σκηνή ο σκηνοθέτης φορώντας ένα κασκέτο και κρατώντας μια κλακέτα και κουνώντας τα χέρια του.

- Σκηνοθέτης: Cut, cut!

Απευθύνεται στο κορίτσι:

- Ξέχασες πάλι το δάκρυ την ώρα που σφίγγεις το βιβλίο, γαμώτη σου.

Απευθύνεται στον άνδρα, που εν τω μεταξύ έχει επιστρέψει στη σκηνή:

- Σβήσε κι εσύ, ρε βάτραχε, τη μηχανή να το πάμε άλλη μία να τελειώνουμε.
Δεν αντέχεται αυτή η ζέστη.

ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΚΑΙ ΓΛΑΔΙΟΛΕΣ



➤ ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Άνδρας, (φοράει μάσκα στο πρόσωπο)
- Άνδρας, (φοράει ίδια μάσκα και τα ίδια ρούχα)
- Κλέλια, περίπου 30-35 ετών

Η σκηνή χωρίζεται σε δύο μέρη, δεξιά και αριστερά, με ένα ξύλινο διαχωριστικό ή ένα σκοινί. Αριστερά υπάρχει ένα διπλό κρεβάτι κι ένα κομοδίνο.

- Άνδρας αριστερά: *(Περπατάει νευρικά πέρα δώθε στη σκηνή)* Ας πούμε ότι η ώρα είναι τέσσερις το απόγευμα ακριβώς, ότι είμαι μόνος στο σπίτι και περιμένω την Κλέλια μου να γυρίσει απ' τη δουλειά κι έστω τώρα ότι αποφασίζω να αυτοκτονήσω με μια χούφτα χάπια γιατί ούτε σήμερα βρήκα δουλειά και είμαι άνεργος τώρα έναν χρόνο *(Βγάζει από την τσέπη ένα στρογγυλό κουτί και κάνει πως παίρνει μια χούφτα χάπια)*

- Άνδρας δεξιά: *(Περπατάει νευρικά πέρα δώθε στη σκηνή, κρατώντας ένα κινητό στο χέρι)* 'Η έστω ότι ανοίγω το κινητό και βλέπω πως κέρδισα εκατόν πενήντα έξι χιλιάδες ευρώ στο «Στοιχημα» έχοντας παίξει δέκα ευρώ σε δώδεκα ισοπαλίες. Παίρνω τηλέφωνο αμέσως τη σπιτονοικοκυρά *(Βάζει το κινητό στο αυτί)* και τη γαμοσταυρίζω, γιατί έτσι έκανε κι αυτή τώρα τέσσερις μήνες που 'χουμε να της πληρώσουμε το νοίκι. Ένα περίεργο πράμα, με ακούει το ίδιο σιωπηλή, όπως την άκουγα κι εγώ τέσσερις μήνες να με προσβάλλει. Τώρα θα νοικιάσουμε ένα καλύτερο σπίτι και θα παντρευτώ την Κλέλια μου.

- Άνδρας αριστερά: *(Κρατάει το στομάχι του και περπατάει τρεκλίζοντας προς το κρεβάτι. Αφήνει το κουτί με τα χάπια στο κομοδίνο)* 'Η αντίθετα, ότι

ξαπλώνω στο κρεβάτι γιατί δεν νιώθω καλά και με πονάει το στομάχι μου απ' τα χάπια που κατάρπια για να αυτοκτονήσω. *(Ξαπλώνει στο κρεβάτι)* Δεν έχω τη δύναμη ούτε τηλέφωνο να πάρω κι αρχίζω να χάνω τις αισθήσεις μου. Λίγο μετά μπαίνει η Κλέλια στο σπίτι και με βρίσκει ημιλιπόθυμο. *(Εμφανίζεται η Κλέλια να μπαίνει στο αριστερό δωμάτιο, επιστρέφοντας από τη δουλειά. Αφήνει την τσάντα της και βγάζει το σακάκι της)* Στην αρχή νομίζει πως κοιμάμαι και πάει να βγάλει το μακιγιάζ και να κατουρήσει. *(Η Κλέλια ξεβάφεται με ένα μαντιλάκι ντεμακιγιάζ. Έπειτα αλλάζει ρούχα και βάζει πρόχειρα)* Η Κλέλια μου είναι ψηλή και αδύνατη και μονίμως καλοντυμένη κι έχει ίσια καστανά μαλλιά και πράσινα μάτια και πάντα όλοι γυρίζουν να την κοιτάξουν στον δρόμο κι είμαστε μαζί τρία χρόνια και είμαι τρία χρόνια χαρούμενος γι' αυτό. Κι αφού βγάλει το μακιγιάζ και αλλάξει, ύστερα έρχεται στην κρεβατοκάμαρα, βλέπει το κουτί με τα χάπια στο κομοδίνο και τα χάνει. *(Η Κλέλια πιάνει το κουτί από το κομοδίνο και πανικοβάλλεται, πηγαίνοντας πέρα-δώθε)*

- Άνδρας δεξιά: *(Ενθουσιασμένος, περπατάει πέρα-δώθε στη σκηνή και κουνάει τα χέρια του δείχνοντας)* Το καινούργιο σπίτι μας θέλω να 'ναι στην καλύτερη γειτονιά της πόλης, εκεί που μένουν οι πλούσιοι. Θα ήθελα να το αγοράσω βασικά, αλλά δεν φτάνουν τα λεφτά απ' το «Στοιχίμα», όμως μπορώ να νοικιάσω όποιο θέλω. Ξέχασα να σας πω ότι θα είναι μονοκατοικία και στον κήπο θα φυτέψω μόνο μπλε γλαδιόλες, γιατί την πρώτη φορά που είδα την Κλέλια χόρευε με τις φίλες της σ' ένα beach-bar, με μια μπλε γλαδιόλα περασμένη στο αυτί. *(Παίρνει μια μπλε γλαδιόλα και την περνάει στο αυτί του)* Αμέσως την ερωτεύτηκα. Και θα πω και στην Κλέλια να σταματήσει τη δουλειά, γιατί δεν μου αρέσει η χλεμπονιάρρα η φάτσα του αφεντικού της, του Εγγλέζου του Γκλεν. Και δυο καινούργια αυτοκίνητα θα πάρω, εγώ μια Άστον Μάρτιν ασημί και η Κλέλια ό,τι αμάξι θέλει. Είναι τυχερή που μ' έχει, πιστεύω. Ελπίζω να πιστεύει κι αυτή το ίδιο. *(Βγάζει από την τσέπη ένα διπλωμένο δελτίο στοιχήματος και το δείχνει στον κόσμο)* Άμα ρωτήσετε κάποιον που ξέρει από «Στοιχίμα», θα σας πει τι κωλοφαρδία χρειάζεται για να πετύχει κάποιος δώδεκα ισοπαλίες.

- Άνδρας αριστερά: Η Κλέλια πιάνει το χέρι μου να μετρήσει τον σφυγμό μου, εγώ ίσα που αναπνέω. *(Κάθεται εκείνη δίπλα του στο κρεβάτι και προσπαθεί να μετρήσει το σφυγμό του)* Κάτι προσπαθώ να της ψελίσω με μισάνοιχτα μάτια, αλλά εκείνη δεν με κοιτάζει. Θα 'θελα να με κοιτάξει με αυτά

τα πράσινα τεράστια μάτια της τώρα που πεθαίνω. Μόλις που προλαβαίνει να τηλεφωνήσει να έρθει το ασθενοφόρο ή να βάλει μια φωνή για βοήθεια ή να λιποθυμήσει απ' την τρομάρα της ή να πάρει κι αυτή μια χούφτα χάπια, όμως δεν κάνει τίποτα. Κάθεται εδώ δίπλα μου παγωμένη και μετράει τους σφυγμούς μου. Προσπαθώ να της μιλήσω, μα δεν τα καταφέρνω και φεύγουν κάτι σάλια απ' το στόμα μου και τρέχουν στον λαιμό μου και με γαργαλάνε. *(Η Κλέλια σηκώνεται και περπατάει νευρικά στο δωμάτιο, σκεπτόμενη)*

- Άνδρας δεξιά: Δυο παιδιά θέλω να αποκτήσουμε με την Κλέλια, ένα αγόρι καστανό σαν εκείνη κι ένα κορίτσι μελαχρινό σαν εμένα. Κι εγώ δεν θα δουλεύω γιατί θέλω να μεγαλώσω τα παιδιά μας, στην Κλέλια όμως θ' ανοίξω εκείνη τη σοκολατερί που μου είπε την πρώτη νύχτα που κάναμε έρωτα δίπλα στη θάλασσα, κάτω από τ' αστέρια, ότι ονειρευόταν. Ένα μικρό ζεστό μαγαζάκι σε πεζόδρομο, με ξύλινη επένδυση παντού, που θα σερβίρει μόνο σοκολάτα απ' τα χεράκια της. Ούτε καφέδες, ούτε τσάγια, μόνο σοκολάτες, εκατό λογιών σοκολάτες απ' τα χεράκια της. Κι εγώ θα παίρνω κάθε απόγευμα το κορίτσι και το αγόρι μας με μια μπλε γλαδιόλα στο κάθε χέρι και θα πηγαίνουμε να τη θαυμάζουμε και να πίνουμε σοκολάτα στο μικρό μαγαζάκι μας στον πεζόδρομο.

- Άνδρας αριστερά: *(Αρχίζοντας να έχει σπασμούς στο κρεβάτι – Η Κλέλια στέκεται ακριβώς από πάνω του και τον κοιτάζει με τα χέρια διπλωμένα στο στήθος)* Η Κλέλια στέκεται εδώ όρθια, ακίνητη πάνω απ' το κρεβάτι μας, χωρίς να ακούγεται ούτε η ανάσα της. Εμένα έχουν ήδη αρχίσει και με πιάνουν σπασμοί και τεντώνω τα βλέφαρα να ακουμπήσουν οι ματιές μας, αλλά δεν με κοιτάζει. Αχ, Κλέλια μου, αν μου 'δινες τα δέκα ευρώ που σου ζήτησα για να παίξω τις δώδεκα ισοπαλίες, θα είχαν αλλάξει όλα. Μα εγώ πεθαίνω τώρα και θέλω να με θάψετε σε αυτά τα τεράστια πράσινα μάτια της που με λάτρευαν κάποτε. Κι οι φίλοι που θα έρθουν να μ' αποχαιρετίσουν να πίνουν όλη νύχτα σοκολάτα –αντί για καφέ– και να με θυμούνται όταν μυρίζουν μπλε γλαδιόλες. *(Σταματάει να έχει σπασμούς και πεθαίνει)*

- Κλέλια: *(Ψάχνει στη τσάντα της και βρίσκει το κινητό της)* Έλα, Γκλεν, πού είσαι; Έρχομαι από κει.

Ο ΖΑΚ ΜΕ ΤΟ ΚΟΣΤΟΥΜΙ



➤ ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Άνδρας, περίπου 30-35 ετών
- Ιάκωβος, περίπου 30-35 ετών

Στη σκηνή υπάρχουν στη μία πλευρά δύο πολυθρόνες ή δύο καρέκλες και μια τηλεόραση. Στο τραπέζακι υπάρχει ένας καφές, μια μπύρα και μία κιθάρα.

- Άνδρας: Επιτρέψτε μου να σας συστήσω τον Ιάκωβο τον κολλητό μου, παράξενη περίπτωση. Στα τριάντα δύο του, όταν τελείωσε τις βόλτες στα πανεπιστήμια και στα μπαρ, έδωσε εκατόν ογδόντα ευρώ κι άνοιξε επιχείρηση. Ενενήντα ευρώ το κοστούμι, εξήντα τα παπούτσια και τριάντα το πουκάμισο. *(Περνάει ο Ιάκωβος από τη σκηνή φορώντας ένα κοστούμι που είναι κοντό στα μπατζάκια και στα μανίκια και σκαρπίνια)*

- Άνδρας: Ξυπνάει κάθε πρωί κατά τις δέκα με έντεκα, ξυρίζεται, ντύνεται και πηγαίνει στην επιχείρησή του: Επιλέγει μικρά μαγαζιά συνοικιακά που μαθαίνει πως φιλοκλέβουν τους πελάτες και τον ΦΠΑ και μπαίνει μέσα κάνοντας ότι ψάχνει επειγόντως κάτι πολύ συγκεκριμένο. Παζαρεύει σκληρά την τιμή, έως και τριάντα - σαράντα τοις εκατό κάτω, προτείνοντας να μην του κόψουν απόδειξη. Εννιά στους δέκα εμπόρους δέχονται και όταν πάει στο ταμείο να πληρώσει, τους ρίχνει ένα άγριο χαμόγελο καθώς προφέρει τη λέξη: «Εφορία». *(Ο Ιάκωβος όση ώρα μιλάει πηγαίνει πέρα δώθε και γελάει)* Από εκατό έως διακόσια ευρώ παίρνει χαλαρά λάδωμα από κάθε μαγαζάτορα, μόλις τους ενημερώσει ότι το πρόστιμο είναι τρεις χιλιάδες ευρώ. Μια φορά μάλιστα, ένας του 'δωσε από μόνος του τριακόσια ευρώ κλαίγοντας. Τον λυπήθηκε, αλλά τι να κάνει, τα πήρε λόγω ανάγκης.

(Ο Ιάκωβος πετάει από πάνω του το κοστούμι και από μέσα φοράει βερμούδα και t-shirt)

Κάθε απόγευμα φτιάχνει φραπέ, κάθεται στην τηλεόραση και βλέπει μόνο παλιά γουέστερν που κατεβάζει απ' τον υπολογιστή. *(Ο Ιάκωβος κάθεται στην καρέκλα και αλλάζει κανάλι στην τηλεόραση)* Στις εννιά πηγαίνει απαραίτητως βόλτα τον σκύλο του, ένα γέρικο φοξ-τεριέ που το βρήκε φολαρισμένο και το μάζεψε. *(Κάνει μια βόλτα στη σκηνή με ένα λουρί ή ένα ψεύτικο σκυλάκι)* Κοπέλα δεν έχει, γιατί δεν θέλει να έχει, όχι επειδή είναι άσχημος. Μετά τις δέκα κάθε βράδυ έρχεται σπίτι μου και παραγγέλνουμε βρώμικο, πίνουμε μπίρες και γρατζουνάμε δυο κιθάρες. *(Κάθεται, πίνει μια μπύρα και παίζει κιθάρα)* Μ' αφήνει εμένα μόνο να τραγουδάω, γιατί αυτός ακούγεται, λέει, σαν βραχνό πετεινάρι.

Και μετά ξημέρωσε η μέρα που ξέραμε πως θα 'ρθει και ο Ζακ πέθανε, γιατί είχε καρκίνο και τελευταία είχε αδυνατίσει πολύ. *(Ο Ιάκωβος πηγαίνει και ξαπλώνει ανάσκελα στη μέση της σκηνής)* Κι εγώ τρελάθηκα στον πόνο και πήγα σπίτι του να τον ξενυχτίσω με τη μάνα του και κάτι γριές. Δεν είχε φίλους ο Ζακ, είχε γίνει παράξενος τον τελευταίο καιρό, μόνο με μένα βρισκόταν, μα στην κηδεία του την άλλη μέρα ήταν κόσμος πολύς. Και κλαίγανε όλοι και χτυπιούνταν για τον Ζακ τον ρέμπελο, τον αλητάκο με το κοστούμι, που έβλεπε μόνο γουέστερν και γρατζουνούσε τα βράδια μια κιθάρα, χωρίς να τραγουδάει.

Η μάνα του με πήγε απ' το σπίτι τους μετά, γιατί της είχε αφήσει παραγγελιά στερνή να πάρω μαζί μου το γέρικο φοξ-τεριέ να το προσέχω. *(Πιάνει στα χέρια μια κρεμάστρα με ένα σιδερωμένο κοστούμι)* Και μου 'δωσε σε μια σακούλα σιδερωμένο το κοστούμι –την επιχείρηση των εκατόν ογδόντα ευρώ– να βγαίνω κάθε μέρα μια βόλτα στα μαγαζιά, γιατί είναι –της είπε να μου πει– πολλές οι οικογένειες στην περιοχή που έχουν ανάγκη.

ΕΠΑΡΚΩΣ ΕΝΣΥΝΕΙΔΗΤΟΣ



➤ ΠΡΟΣΩΠΑ:

- Άνδρας, περίπου 40-45 ετών (ατημέλητος)
- Λίλι, περίπου 35-40 ετών

Στη σκηνή υπάρχει ένα γραφείο με έναν σταθερό υπολογιστή, τοποθετημένο ώστε το κοινό να το βλέπει από το πλάι. Πίσω στο φόντο ακριβώς υπάρχει το πανί από έναν προτζέκτορα. Ο άνδρας εμφανίζεται στη σκηνή να γράφει μανιωδώς στον υπολογιστή του και στο πανί εμφανίζεται μια σελίδα κειμενογράφου με κείμενο που γράφεται ταυτόχρονα.

- Άνδρας: Ο υπολογιστής μου είναι τελείως μαλάκας. Πρέπει απαραίτητως μέχρι τις 10 του Οκτώβρη να παραδώσω το μυθιστόρημά μου στον επιμελητή, γιατί έχω υπογράψει συμβόλαιο κι έχω πάρει και προκαταβολή. Και με κάτι αρρυθμίες της μαμάς, κάτι ουρολοιμώξεις του μπαμπά και κάτι καταθλίψεις δικές μου, καθυστέρησα και ο εκδότης φωνάζει, γιατί θέλει να το βγάλει πριν απ' τα Χριστούγεννα για να πουλήσει τρελά, όπως πούλησε και το πρώτο μου βιβλίο που έβγαλα πέρυσι. Κάθομαι και ξενυχτώ και πιέζομαι να κατεβάσω ιδέες, αλλά δεν προχωράει. Και με πιάνουν τα νεύρα μου άσχημα εκεί λίγο πριν απ' το ξημέρωμα και γράφω ένα μακρόσυρτο: «ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ» στην οθόνη σαν κραυγή, για να μην ξυπνήσω τη Λίλι. *(Εμφανίζεται στο πανί μια σελίδα με μεγάλα γράμματα ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ)* Σκίζομαι μέρα νύχτα στο γράψιμο και τρελαίνομαι κι έχω και τη Λίλι να γκρινιάζει ότι δεν είμαι, λέει, επαρκώς ευσυνείδητος και τ' αφήνω όλα τελευταία στιγμή, κι έχω και τον υπολογιστή να μου κάνει μαλακίες. *(Όσο μιλάει περνάει από τη σκηνή επιδεικτικά η Λίλι, με ειρωνικές κινήσεις)*

Γράφω όλη νύχτα και όταν ξυπνάω το μεσημέρι λείπουν όλα τα άλφα μέσα απ' το κείμενό μου. Την πρώτη φορά λέω κάποιο λάθος θα 'γινε, δεν είμαι και καλός στους υπολογιστές. Τη δεύτερη φορά πάλι είχε καταπιεί όλα τα άλφα από τις λέξεις και τον πήγα στον τεχνικό να τον δει, μήπως είναι ιός. Ξύνει το μούσι του αυτός, «Πρώτη φορά το βλέπω», σχολιάζει. «Σίγουρα ήταν τα άλφα στη θέση τους πριν κοιμηθείς;» με ρωτάει. «Χέσε με, μάστορα», του απαντάω. Μου αλλάζει πληκτρολόγιο, μου κάνει ξανά εγκατάσταση τον κειμενογράφο, το επόμενο πρωί πάλι τα ίδια. Και περνάει ο καιρός κι εγώ να ξαναγράψω ολημερίς τα άλφα και το επόμενο πρωί να τα καταπίνει. Να του γράφω του μάγκα στην οθόνη με μεγάλα γράμματα: «ΕΙΣΑΙ ΜΑΛΛΑΚΑΣ», και το πρωί να μου απαντάει: «ΕΙΣΙ ΜΛΚΣ». *(Γράφει στο πανί με μεγάλα γράμματα ΕΙΣΑΙ ΜΑΛΛΑΚΑΣ, κάνει πως κοιμάται για λίγο πάνω στο γραφείο και αλλάζει μόνο του το κείμενο σε ΕΙΣΙ ΜΛΚΣ)* Στήνω καραούλι τη νύχτα να δω πού χάνονται τα δαιμονισμένα τα άλφα, και με παίρνει ο ύπνος στο πληκτρολόγιο για κάνα μισάωρο από εξάντληση. *(Ξανά κάνει πως κοιμάται)* Πετάγομαι πάνω, πατάω ένα κουμπί να ξυπνήσει η οθόνη, «ΕΙΣΙ ΜΛΚΣ» με καλημερίζει ο καριόλης. *(Ξανά εμφανίζεται ΕΙΣΙ ΜΛΚΣ στο πανί)* Αντιγράφω το αρχείο με το μυθιστόρημα σ' ένα σιντί, ξεκουμπώνω τα καλώδια, ανεβαίνω στην καρέκλα του γραφείου και τα πετάω όλα τα εξαρτήματα στο πάτωμα με τη σειρά. Η οθόνη έκανε τον πιο ωραίο ήχο, αλλά δεν ηρέμησα μέχρι να βεβαιωθώ ότι ψόφησαν όλα για τα καλά. Στο πληκτρολόγιο έδωσα και χαριστική βολή για να 'μαι σίγουρος. *(Κάνει ταυτόχρονα όσα περιγράφει θυμωμένος)*

Ο καινούργιος υπολογιστής που αγόρασα μου φάνηκε καλύτερος χαρακτήρας. *(Δείχνει ένα νέο λάπτοπ)* Το πρωί πετάγομαι ιδρωμένος, χωρίς καφέ τον ανοίγω και τρώω την ίδια πίπα. Μου 'ρχεται να δαγκώσω την οθόνη, *(κάνει πως δαγκώνει το λάπτοπ)* ξυπνάει η Λίλι, και πριν προλάβει να μου πει πάλι ότι δεν είμαι επαρκώς ευσυνείδητος και ότι έχουμε μεγάλη ανάγκη τα λεφτά του εκδότη, τής κλείνω το στόμα με το αριστερό χέρι, της σηκώνω τη νυχτικά με το δεξί και ξεκινώ να της ρίχνω έναν στα όρθια εκεί στο γραφείο, τον πρώτο ύστερα από δυο μήνες. *(Εμφανίζεται η Λίλι και γίνονται ταυτόχρονα όσα περιγράφει)* Στα τρία λεπτά που κράτησε η ορθοστασία, το μυαλό μου ταξίδεψε στις μέρες που έγραφα το πρώτο μου μυθιστόρημα χωρίς σκοτούρες και χωρίς deadlines, και την ώρα της κορύφωσης μου έφυγε μια κραυγή:

«ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ» *(κραυγάζει δυνατά)* που άδειασε από μέσα μου όλο το πλάκωμα που 'νιωθα στην καρδιά.

Ηρεμώ, ηρεμεί κι η Λίλι ύστερα από δυο μήνες, τη διώχνω και κάθομαι στο γραφείο αποφασισμένος να τελειώσω μονοκοπτανιάς το μυθιστόρημα, να ξεμπλέξω με την ιστορία πριν μου ξαναφάει τα άλφα ο αλήτης. *(Κάθεται ξανά στον υπολογιστή και γράφει μανιωδώς)* Και αντί για μυθιστόρημα, γράφω ένα e-mail στον εκδότη και του λέω πως κουράστηκα, πως το ξανασκέφτηκα και δεν θέλω πια να συνεχίσω να γράφω έτσι. Και πως τα λεφτά της προκαταβολής δεν θα του τα επιστρέψω, γιατί με είχε κλέψει για τα καλά στο προηγούμενο βιβλίο μου. Μετά τρία λεπτά ακριβώς με πήρε στο κινητό και δεν το σήκωσα και μετά με ξαναπήρε άλλες δυο φορές απανωτά, κι έπειτα μου 'στειλε ένα υβριστικότατο e-mail, που φώναξα τη Λίλι και το διαβάσαμε μαζί αγκαλιασμένοι, να κάνουμε κέφι. Και τότε ο υπολογιστής πήρε μπροστά από μόνος του και του έστειλε απάντηση με δύο λέξεις: «ΕΙΣΙ ΜΛΚΣ». *(Εμφανίζεται στην οθόνη ένα email με μεγάλα γράμματα ΕΙΣΙ ΜΛΚΣ)*



ΦΩΤΟ: Γιώργος Καμηλάκης

Ο **Γιάννης Φαρσάρης** γεννήθηκε το 1973 στην Ιεράπετρα Κρήτης. Σπούδασε Επιστήμη Υπολογιστών στο Πανεπιστήμιο Κρήτης, Εκπαίδευση Ενηλίκων στο Ελληνικό Ανοικτό Πανεπιστήμιο και Θεατρική γραφή στο Εργαστήριο Πυροδότησης του Θεάτρου Πορεία. Ζει στο Ηράκλειο Κρήτης και εργάζεται ως καθηγητής Πληροφορικής.

Έχει δημιουργήσει την [Ανοικτή Βιβλιοθήκη](#) και συμμετέχει στην εκδοτική ομάδα του λογοτεχνικού περιοδικού [Fractal](#). Όλα τα έργα του διανέμονται ελεύθερα στο διαδίκτυο.

- Προσωπικός ιστότοπος: www.opensesame.gr

Η ΣΥΛΛΟΓΗ
ΦΟΒΟΣ ΚΑΝΕΝΑΣ
(10 ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΑ)
ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΗ ΦΑΡΣΑΡΗ

ΕΚΔΟΘΗΚΕ ΣΕ ΨΗΦΙΑΚΗ ΜΟΡΦΗ
ΤΟΝ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟ ΤΟΥ 2022 ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΤΟ
ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ ΥΠΟ ΑΔΕΙΑ CREATIVE
COMMONS (BY-NC-SA) ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΝΟΙΚΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

